

ХРОНОЛОГИЯ НА ГНИЕНЕТО

ИЛИ САМО ТАКА НИ СЕ СТРУВА?

ЗА ТЕХНОЛОГИИТЕ И ПРАКТИКИТЕ НА ЦАРЯ НА НУМИДИЯ,

ЗАЩО ЗАГИНА РИМ ИЛИ КОИ КОЛКО СТРУВА И КОЛКО ПЕЧЕЛИ АКО ПРЕДАДЕ БСП?

Минчо МИНЧЕВ

След такъв текст, пък бил той и подписан като редакционен, човек може само да поклати глава и да си каже с думите на Вапцаров: „Затуй и народът със нас е на „Вие” - не чувства ни свои, но близки!“ Става дума за статията „Как САЩ успяха да инфилтрират БСП или

просто така ни се струва!“, поместена в електронната платформа „Поглед инфо“ на 30.06.2020 г. Написана като еманация на щенията и идеите на т.нар. вътрешна опозиция, статията не само подръпва завесата относно вътрешно-партийните баталии, но издава и истинския ужас на „петата колона“ на несъгласните и застрашените от преизбирането на Нинова за председател на БСП, при предстоящото общо-партийно гласуване, на 12.09.т.г.

Преди 2 броя, в статията си „Народът е нашият съюзник“, почти телеграфно споменах, че при Третото заседание на 49 конгрес, през февруари 2017 г., бе утвърден и новия Устав на БСП. В него, по предложение на Комисията за промените, бе записано, че председателят на БСП ще се избира от цялата членска маса на партията, че всеки партиен член ще посочи с гласа си своите предпочитания, за демократично издигнатите кандидатури. Конгресът тогава утвърди това положение, а тези, които Румен Овчаров нарече „бароните в партията“, проспяха, нямаха време да се организират или просто късно осъзнаха „как свети като слънце в гилотината“, острието на едно стаявано и дълго отлагано широко партийно възмездие, от страна на обикновените хора в БСП.

30 години многохилядната и многотърпелива членска маса на БСП бе залъгвана и мамена с мантрите за „демократичен социализъм“, за „пазарна икономика“, за „държавата като лош стопанин“... Принуждавана бе да се съгласява с перпендикулярни на нейните ценности решения като „плоския данък“, като влизането във военно-политическия блок НАТО, като погромите в земеделието, промишлеността, здравеопазването, армията, службите по сигурността и пр., и пр. Списъкът нито е пълен, нито има смисъл да бъде изреждан. Но на членовете и симпатизантите на БСП и през ум не можеше да им мине тогава, че перестроечните авторитети на новото демократично летоброене, бяха най-обикновени предатели. Предатели на всичко, в което те вярваха: в партията, която служи на народа на България, за неговото добруване; в идеала, за който най-неоспоримото свидетелство в българската история завинаги ще остане многохилядният мартиролог на падналите в борбата за него; на отговорностите, пред бъдещето на децата им, които бяха поемани с надежда и доверие, и от тяхно име.

Как отговаряха на всичко това упълномощените с върховната партийна пък и държавна власт?

В Пловдив, например, в многолюдната партийна организация на БСП, зад волята на която сега някои прикриват основанията за своята разколническа дейност, по времето на управлението на Демократичната левица, е поискано обяснение за т.нар. „Програма „Ран-Ът“. Андрей Луканов, мир на праха му, най-нагло отрича, че такава програма съществува, че тя нито някога е писана, нито пък е издавана в книга.

На стр. 2

**НИЕ ПАДНАХМЕ ЗА РОДИНАТА,
НО ТЯ Е СПАСЕНА!**

На стр. 6

ISSN 1310-8492

ХРОНОЛОГИЯ НА ГНИЕНЕТО

От стр. 1

Присъствалите на това събрание, заедно с него, вътрешно партийни опоненти на Жан Виденов, здравстващи и днес известни партийни другари, услужливо се гневят пред настърхналата и очакваща отговор, изпълнената със социалисти до краен предел зала. Те размахват Устава, в който пише, че е недопустимо членове на партията да тиражират клевети. И в случая, да се поставят под съмнение „партийната преданост на другара Луканов“.

Но, както е казал поетът: „Ще оттекат през обедния кръстопът годините, и пак ще се върти по стародавния си път земята! Ще има пак звезди. И кучета ще има, виещи към тях като преди!“ Животът в България ще поеме по пътя на нищетата, на мизерията, на разрухата и уви, на перфидното изтребление на българите като народ.

Андрей Луканов отнесе в гроба позора не само на тази своя лъжа, както и мерзостта на своето предателство, защото тъкмо той, лично бе поканил Ричард Ран и останалите икономически килъри, които запратаха България там, където тя е и днес, дори не в Третия, а в Четвъртия, свят! И ако припомням този малко известен или позабравен случай, то е, за да повтора и сега онова, което „Зора“ написа само две седмици след трагичната гибел на бившия министър-председател на Република България.

На 16 октомври 1996 г. излезе дълго подготвяната преди това статия „За какво плачете, лицемери?“. Надявам се читателят да ми прости

едно отклонение,

което струва ми се, не би му било безинтересно, още повече, че случаят е сгоден да кажа няколко думи за един човек, който като никой друг в моите очи не е бил мярка за честност и преданост, към каузата на Отечеството.

По това време издавах вестник „Зора“ като глас на Политически Кръг „Зора“, но заемах в БДЖ длъжността главен редактор на списание „Железопътен транспорт“. Почти два месеца преди убийството на Луканов, (2 октомври 1996 г.) в кабинета ми влезе достолепният български офицер от запаса полковник Борис Дерибеев. Безукорен патриот, бивш политзасторник, той често сътрудничише на в. „Зора“. Беше пряк, открит и честен човек, и когато веднъж го запитах защо рядко подписва статии със собственото си име, той вперил в мен немимгащи очи, помълча мал-

ко, и от упор, буквално ме закова на бюрото: „Момче, казва ти знаеш ли какво е това клетва?“ Не помня кимнах ли с глава, отговорих ли, но той продължи: „Аз съм български офи-

цер и съм се клел пред гроба на убитите си другари. С техните имена подписвам статиите си, за да сме заедно и в тази битка, както бяхме неразделни в другата, в която извоювахме победата. Не мога да понеса сам мъката от убийството на България! Последни това досега, което съм ти донесъл.“ – и сложи пред мен обемист том, в непривичен за представите ми за книга, формат.

Така и наченах през далечната 1996 г., знаменитата рубрика на „Зора“ - „Досие за убийството на България“. Под тази рубрика, за първи път в българския печат, се появи обширна, изобличителна статия за т.нар. Конституция на прехода. Башите на тази Конституция на разрухата, икономическите килари Ричард Ран и Роналд Ът, в споменатия обемист том с неприлични размери, не се бяха лишили от изкушението да се изгаврят с туземните найвници. Те бяха нарекли своя труд с дългото име: „Доклад върху проекта за икономически растеж и преход към пазарна икономика“.

Тази статия на Борис Дерибеев, освен всичко друго, което изнасяше, беше опасна и с това, че поместваше автентичното, изобличаващо свидетелство на ръководителя на екипа Ричард Ран, от което ставаше видно, че „Програмата“ е поръчана от първото правителство

на Андрей Луканов. В онези условия на победилата на изборите на 18 декември 1994 г., с близо 2 милиона и 300 хиляди гласа БСП, подобно изобличение съвсем не беше без-

текст с разказа защо не излезе още в края на месец юли статията

„Защо плачете, лицемери?“

Няма да се спирам на технологията на най-елементарната подлост, чрез която Андрей Луканов тогава научи за подготвената публикация. Нито пък ще повтарям неговите яростни заплахи за собственото ми унищожение. Не смятам това за героизъм, и винаги ме е отвърщавал „героизмът“ със задна дата. Който иска обаче може да провери, че тогава, през август 1996 г., „Зора“ престана да излиза в продължение на цял месец. А пишещият тези редове, скромно, но достоверно, и съвсем не на шега, прекара два непълни месеца в „подполие“, както биха се изразили руснаците.

Споменавам това за първи път след толкова години, не като някаква заслуга. Един главен редактор винаги е изложен на риск, особено във времена, когато здравите фундаменти на ценности и принципи, които е следвал, и в които е вярвал, са се превръщали в нещо като картонени декори, разпилени от вихрушката на интереси и личности, управляващи процеса на прегрупирания в корпуса на морала. Това е само моето скромно впечатление от изпадналия в безконтролна ярост Андрей Карлович, въбсен от възможността истината да излезе наяве.

Не мина и десетилетие обаче и на най-късогледите найвници, които познавах, им се поотвориха очите. Някои дори проумяха, че разгромът на цели държави не може да се случва току-така. Че съществуват технологии, проверени рецепти и способности, разработвани от цели институти, в продължение на десетилетия; че в тях е указана като в „Прозорецът на Овертон“, последователността как да бъдат минирани масовите партии на работническата класа, че те сами да се превърнат в свое отрицание, след което да стане незаобиколим и фактът на тяхното изчезване от политическата сцена. Някои сигурно отчаяно много ще да е имал потребност да бъдат изтрити идейните носители за по-добър и справедлив живот, след което съветът да стигне до ситуацията, в която се намира сега - вирусните технологии като средство на разрешаване на проблемите пред бъдещето на човечеството. Пред очите ни бяха разчленявани цели нации, за да бъдат хвърлени в братоубийствени войни, но това се оказа вече неефективен

обидно. Но ето и свидетелството: „По подобие на новосвободените си съседни, пише г-н Ран, и България е избрала пътя на демократичния капитализъм, и е направила редица стъпки в тази насока, но има да се вършат още много, много неща. Признавайки този факт, новото правителство на България се обвърна за съдействие към Фондацията на Националната камара на САЩ...“

От тази публикация, която тогава вървеше от ръка на ръка, гражданите на България и най-вече българските социалисти, разбраха, като е избрано собственото им правителство, още през 1990 г., е предало тях, партията им и бъдещето на цялата държава, като е избрало пътя към капитализма. И че този ход е извършен тайно, зад гърба на обикновените привърженици на социалистическата идея, също както щяха да бъдат извършени в последващите години и стотици други фундаментални за ценностите на тази партия „клетвонарушения“. Струва ми се, че някъде в тази територия трябва да се търси основанието на Корнелия Нинова да се обърне тя към делегатите в своето слово, при закриването на 49-я конгрес на БСП, с поръката, че обикновените редови членове на БСП няма да бъдат предадени.

Аз няма да утежнявам този

способ за необходимото „разширение“ на капитализма. В наши условия, като вектор на българския патриотизъм, ние, в „Нова Зора“ видяхме и преживяхме как в крайна сметка бяха извадени от играта патриотичните сили; как чрез интриги и подкупи, бяха прекупвани и препродавани от туземната ни компрадорска буржоазия и запращани да обслужват интересите на метрополията и на местната олигархия. И как загубите на доверие бяха неотвратими.

По тази причина винаги сме били особено ревниви към процесите в БСП. Дори навремето неистовият Стефан Пролет се провинил от страниците на „Дума“. „Защо „Зора“ се е зарежила за една марксистка и комунистическа партия като БСП?“ Въпросът на гръмовежца наистина би бил резонен, ако и в самата „Дума“ по това време, смятах, че БСП е „марксистка“ и „комунистическа“ партия. И ако работеха за нейното бъдеще.

Този въпрос обаче е актуален и сега, когато на първа линия, като в онази съветска песен за броневика, стои поредният ешалон на измамата.

С други думи, нашият интерес към процесите в БСП не изхожда само от параграфите на коалиционния ни договор с тази партия. Истината е, че още с преименуването на БКП, се откри впечатляващият факт, че поради масовия си характер, в нейните редици бяха и огромното число строители и защитници на Нова България, на онази, която, уви, ни предстоеше да загубим. Тези хора съхраняваха онзи актив от добродетели на българския народ, в който чувството за гърд и обществена отговорност бяха доминирали. За пишещия тези редове, макар и нескромно, е известно, че нито интересът, нито платената пропаганда, нито социологическите изследвания или планетите дитирамби на социалните антрополози, са били в състояние да го поддържат и отклонят от истината. По една проста причина: той беше ял коравия работнически хляб, заедно с тези хора, и никога не би скъпсал пълната си връв с огромното море от труженици-патриоти. А те бяха най-много в БСП. И бедата е, че твърде много от тях горчиво се разочароваха през годините. Бъзам обаче да кажа, че за това не е отговорна Корнелия Нинова.

За наша чест, ние, в „Нова Зора“, никога не сме твърдели, че БСП е партия на све-

По телевизията Би Ти Ви показах няколко кадъра от процеса срещу Иво Прокопиев и компанията му – пестеливо, грижовно, както се полага за човек, на когото симпатизирам.

Чу се и една негова реплика – в смисъл, че не разбира за какво го съдят – колкото да объркат публиката и тя да реши, че й губят времето с някаква кокошкарска история.

Нашите „по-първи“ хора все не разбират – и то неща, които са пределно елементарни.

А номерът на въпросната компания си го бива, пък и тя е повече от представителна: бивш финансов министър/вицепремиер, бивш министър на икономиката – и двамата от правителство на Б. Б., както и въпросният Прокопиев, един от принцовете на Криминалната Приватизация. Знаете, предполагам, предостатъчно за въпросната далавера, но, все пак, да я припомня краткост: тримата уреждат продажбата на остатъчния дял на държавата в електропроделителното дружество ЕВН, при което тя е ошетен с два-сетина милиона. Прости номера, обаче без тях една дива държава не може да вирее.

Всъщност, компанията е от четирима души, но прокуратурата не е проявила интерес към четвъртия – от неу-

добество или от притеснение да не бъде сполетяна от някое ирландско пастирско проклятие. Познахте:

наг сгелката хвърля сянка и Плевнелиев.

Той е човек на Принца и в разгара на пазарлъците за продажбата тайно се среща във Виена със шефа на ЕВН Шишковиц – играе ролята на дрона на президента Радев, от който тия дни се оплакваше Боико.

Срамна работа, направо криминална – действащ президент, дори да е напълно откачен, няма да отиде на такава среща. Нашата пастирка обаче няма скрупули да изпълни ролята на пощенски гълъб/посредник – и отива на тайната следа. Ако питате Плевнелиев – и той ще каже, че не ви разбира. Те все

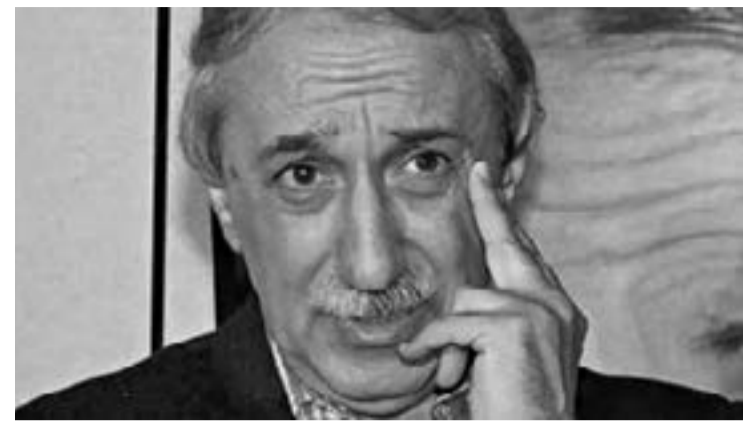
Петков, БСП винаги се била гордеела, че е лява, модерна и прогресивна. Подписващият винаги своите статии, колкото и драстични, и крайни да са били те, главен редактор на „Поглед инфо“, би се съгласил, че последното е вярно, до колкото не се отнася до налаганите в последните години ценности на „лявата резба“, на гнусните гей паради, на разните Истанбулски конвенции и пр., и пр.

Третошалонната „нета колона“ обаче е избрала друга тактика. Тя не се трогва от безумията, корупцията и скандалите, превръщани в норма на управлението на ГЕРБ, а води нестихващи сражения за изпльващата а се власт вътре в БСП, от позициите на мним защитник на социалистическите ценности. Това е причината да каже и „Нова Зора“ мнението си по въпроса, защото няма нищо по-пораграмност, но и като подиратка с извечните идеали и традиции на партията. Според анонимния автор, който в никакъв случай не е Румен

ния социалист му се гади само като си помисли, как особено след „4 февруари“, се превърна в практика безсрамието да се гледа на розата като на кокал.

Партийните барони вече повече от 2 години съчиняват своето „Листо на деветнадесетте“. Те така и не го написаха, но аргументите, които звучат пред микрофони и камери, са като извадени изпод индигото от старото писалище на Стратега, мир на праха му. В техните изявления могат да се видят пак онези познати аргументи, които целяха да съинял Жан Виденов и неговото правителство. И за съжаление, успеха. Пак „снад на доверие“, „блокиране на диалога“, „разминаване с обещанията“, „лоша кадрова политика“... И понеже, както отбелязах, те не блестят със своята писмовност и оригиналност, натовариха Нинова с отговорността за „провал в информационната политика“. Каквото и да означава това! Те, които не излизат от студентите, и които не слизат от екраните на телевизорите, търсят обяснение от Нинова

ТЕ НЕ РАЗБИРАТ

Кеворк КЕВОРКЯН

добрство или от притеснение да не бъде сполетяна от някое ирландско пастирско проклятие. Познахте:

наг сгелката хвърля сянка и Плевнелиев.

Той е човек на Принца и в разгара на пазарлъците за продажбата тайно се среща във Виена със шефа на ЕВН Шишковиц – играе ролята на дрона на президента Радев, от който тия дни се оплакваше Боико.

Срамна работа, направо криминална – действащ президент, дори да е напълно откачен, няма да отиде на такава среща. Нашата пастирка обаче няма скрупули да изпълни ролята на пощенски гълъб/посредник – и отива на тайната следа. Ако питате Плевнелиев – и той ще каже, че не ви разбира. Те все

не разбират.

„Официалните“ български медии също се правят на завесия, това е любимата им роля през последните години, а може би проявяват и прекалена състрадателност към Плевнелиев, който предизвиква системна жал, заради своята несръчност, любезно казано. В крайна сметка, Боико вече дебне с карточника дрона на Радев, а на Плевнелиев дори едно гълъбово перце не му бучна – заради приноса му в Историята на Неприличното. И той ще напише в мемоарите си, че заради него загубата на държавата от сделката с ЕВН не е, примерно, 40 милиона, а само 20.

Прокопиев представляваше мила гледка, докато се чудеше, какво искат от него. И наистина беше искрен: хора от неговата

порода - независимо от безпардонните им приватизационни „сделки“, независимо от всичките им безподобни превращения, независимо от всичко - живеят с един непрекъснат страх, че един ден ще бъдат разобличени. Те са дълбоко неуверени в себе си, въпреки лъскавата си опаковка, те трудно изтърпяват себе си, своята истинска същност, не са в състояние да я елиминират изцяло, тя е постоянна заплаха, която рано или късно ще ги злепостави или направо провали. Страхът, че един ден късметът ще ги изостави, не им дава мира, колкото и да се преправят/дустро-сват.

Повечето от тарикатите, георой на Криминалната Приватизация, имат „съвестна мъртва“ както казваше един автор. Дивата им алчност не ги доведе до нищо смислено. Някои от тях дори не успяха дълго да се наслаждават на заграбеното, просто го профукаха.

Инфантлни спекуланти, които оставиха гържата в развалини.

При това, те вечно са се страхували да не ги провали „тинята на безкултурното“ (по Варгас).

Прокопиев не може да разбере, какво искат от него – то

за негативния образ на БСП, за който всекидневно и всекласно допринасят! И не се срамуват дори, че успяха да стигнат единствено до нивото на Антон Тодоров и Спас Гърневски.

Ако крадецът не викаше „дръжте крадеца!“, бих казал, че може да се потърси и зрънцето истина във формения им обществен донос. Не е малаважен проблем, наистина, старанието на всички „несъгласници“ непременно да внесат смут и разкол в редовете на партийните членове и организации. Но колкото и добронамерен да бъде подобен подход, няма как да се избяга от общението, че макар и трето поколение „съсипители на БСП“, те носят пряка вина за всичко, в което обвиняват председателя на БСП Корнелия Нинова. Освен разбира се, „за топлиите ѝ кафяви очи“.

В безвремието от Георги Първанов до Нинова, те забравят, че винаги са били „белия кокал“ на тази партия. И, че това ги е правело част от нейния ръководещ елит. И

гава, когато правосъдието се опитва най-после да настъпи развързания му пояс.

Обаче същият въпрос си задаваха преди години и жертвите на неговите афери. Те винаги са накръпвали и обикновени човешки съдби, често поправимо са осакатявали невинни хора.

Приватизацията не е просто смяна на собствеността, извършвана от крадливи лакомници, тя е нещо далеч по-драматично, за което обаче никога не се говори. Тя запрати в безпътната стотици хиляди хора – обикновено трудолюбиви и обикновено честни. Превърна ги в жертви на един див, безскрупулен грабеж.

Те не можаха да проумяват – оцелелите не проумяват и досега - защо се случи това варварство?

През 2002 г., в Четвъртата „Всяка неделя“, излъчвах рубриката „Сцени от народния живот“ – водеше я чудесният публицист Илия Илиев. Тогава аферите на Прокопиев бяха все още пресни, беше затънал до шията в съдебни дела. И едва ли по онова време би задал въпроса – „Какво искат от мен?“. Няма да забравя изповедта на един работник от „Дамяница“ – бяхме го нарекли Жертвата. Човекът работил близо 40 години в завода, а те го изхвърлили без никакви обяснения.

На стр. 4

Опитал се да ги омилости- ви, а, всъщност, да разбере, от какво са направени прокопиевци – казал им, че току-що е прибрал жена си от болницата с рязана гърда и рязан бял дроб. И не знае как да ѝ каже, че са го оставили на улицата. Нищо. Изабщо не го чули. „Тия не са от майка родени“ – проплака Жертвата.

Истината е, че Крадците си позволиха да се отнасят свински с Народа – и изабщо не им потърсиха сметка за това. А те **открагнаха/насилуха част от Нарогната Душа.**

Обстоятелствата около заграбването на „Дамяница“ и днес изглеждат потресаваци – а оттогава са минали две разгромни десетилетия, в които се нагледахме на всевъзможни изстъпления на Чудовището Преход. Грабителите отдавна и сто пъти са се изхрачили върху собствените си грехове – а днес се питат, какво искат от тях.

Не по-малко потресаваци бяха и разказите на жертви от „Каолин“. Тогава не се чу дори един фалшив звук на състрадание, да не говорим за покаяние, от Прокопиев – единствената му реакция беше да

ТЕ НЕ РАЗБИРАТ

настойва пред Съвета за електронни медии да забрани рубриката. Костов току-що се бе омел от властта, но съдилищата бяха доминирани от негови хора – също толкова чувствителни, колкото него.

Десет години по-късно в Петата „Всяка неделя“ по Нова телевизия, председателят на „Екогласност“ Емил Георгиев разкри, че в Меричлери, край „Каолин“, смущаващо често се разболяват от левкемия. Пак

се разврякаха срещу програмата, опитаха се да сплшат Емил, дадоха го на съд, но той спечели делото срещу прокопиевци. Ами хоризата – оставиха ги да си мрат, за да не скършат хатъра на Прокопиев, който, междувременно, бе успял да намърда няколко свои авери в правителството. У нас е така:

спекулантите, париклантите преуизбукват респект, а не погнуся.

налистиката се е превърнала в етина проститутка, можеш да я заложиш пред поредния сутенър.

Учуденият Прокопиев обаче си остана предпочитаният избранник за американските подаяния. Без никаква гнусливост, американците наляха милиони в умиращите му издания. А това, от своя страна, освини до крайност и без друго излияващия морал в медиите.

Американците никога сами не потърсиха отговор на въпроса – какво искат, всъщност, от Прокопиев. Продънената му ценностна система никога не ги е занимавала. Той е един от хората, които най-усърдно са компрометирали американската представа за порядъчност – но и това не им правеше особено впечатление. И продължаваха да го хранят щедро.

Сегашната посланичка на САЩ, нейно превъзходителство Херо Мустафа има очевидна слабост към художествената самодейност – соцрелока. Тия дни прикани Графа и неколцина негови колеги, да изпеят заедно с нея една песен.

А след това е време за едно кълнтри с Прокопиев: колко е сладко да си учуден във фалшивия Рай на Баламите.

ХРОНОЛОГИЯ НА ГНИЕНЕТО

Нинова ли ги накара да направят това? Кой обаче да ги попита, „Почему вы нам голову марочите?“. Защо намесват в своята скверна борба за власт и най-топ-лото, най-съкровено и непо-мръващо чувство на любов на българина към освободителката Русия? Георги Гергов може да има много качества, но ако обикновените социалисти не го при-емат, а ведно с тях и Нинова, то едва ли е затова, че е почетен консул на Русия. Ако се зачете в изследванията на Иван Хаджийски може би ще откриете и генетични причини, поради които българинът не обича хора като Гергов. Дали това е наследство от вековете, дали е заради „аметта на кръвта“ или атавизъм някакъв, не зная. Бил съм на „Коприквите“, на пламналата от червени знамена партизанска поляна, пред паметника на загиналия Антониванови. Дивом съм се дивал от видяно! През 2018 г., когато обяха име-то ми от трибуната като гост, при мен дойдоха десетки хора. Поздравяваха ме за вестника, за честната позиция, слушашах се и на много съвети, и препоръки. Забелязах обаче, че някои от тях, ме гледат изпод вежди. Сякаш искаха да ми кажат „И ти ли, Бруте!“...

Сложна е душата на българина. Но всичко е свързано. Нито

един факт не е сам за себе си. И аз сам сега не мога да си обясня защо и как я подкарах натам. Нейсе.

В България и пьдарите знаят, че хората на Луканов държаха

икономическите и криминалните лостове на държавата.

В споменатата далавера „Ран-Ът“, когато се наливаха основите на криминалния капитализъм в България, те не бяха просто на-блюдатели. Ако се говори за инфилтриране на БСП от страна на САЩ, необходимо е да се уточни, че това стана по време на управлението на „престъпното семейство Клинтън“ (ако трябва да се позовем на думите на президента Доналд Тръмп) и на г-жа Мадлин Олдрайт“ сиреч по времето на управлението на Демократическата партия, еквивалент на американската „дълбока държава“, миязмите на която едва сега светът озъзнава.

В едно интервю на посланик Монтгомъри, което само по па-мет цитирам, той споменава с дипломатическа съдържаност, все пак, удивлението си от самопредлагането на новоутвърждаващата се политическа класа на България, на което сам е бил свидетел. Рим, разбира се, не плаща на предатели, но Рим едва ли би се поколебал да си осигури надеждна туземна колониална администра-

ция. И той го постигна чрез ребу-ските и практиките на Нумидийския цар Югурта и в БСП, далече преди Нинова да стане председа-тел. Флуидите на „дълбоката държавя“ и на Джордж Сорос, като неин специален агент, пътуваха към БСП обаче по твърде сложния маршрут през Москва, може би защото за задачата, която имаше да свърши американската аген-тура, ѝ трябваша, и връзките, и опита на „перевъртащите“ от бившия Голям брат. И макар, че и в Русия, и в България, схемата бе една и съща, преподчиняването на агентурата изискваше особен инструктаж. Дебелите книги на теоретичите за тази особена конвергенция изискваха атаку-ването на утвърдените ценности, на моралът, на традициите, на авторитетите; те твърдяха, че трябва да се торпилира крепостта на духа и да се дагмосват всички, които са нейни защитници или но-сители. За да се разгрозми БСП на-пример, беше необходимо да се деформира нейната същност, да се оплюе нейната история, да се сатанизират нейните компромиси и грешки и да се прогласи на-роудът ѝ на черен потисник на ба-разът „Картата на България с черепите“, която хиперболизираше хиладократно бесконтролните самоупрства на саморазправа-та в първите дни на 9 септем-ври 1944 г., беше само епизод от

онази очернителска стихия, която направи възможно по-късно из-писването на имената на извер-ги и детеубийци по паметниците на „жертвите на комунистич-ския терор“. В същото време, всяка саможертва в името на идеала се превръщаше в повод за присмех! Едва ли е случайна, че огняро-интелигентът Нико-ла Вапцаров, който бе отказал помилване свише току пред ду-лата на екзекуторския взвод, ако това помилване не се отнася и за другарите му, бе специално под-ложен на разтерзание. Целево бе поръчана и спонсорирана книга със заглавие „Третият разстрел“. Авторът, Марин Георгиев, лич-но извинение своята мечта, заедно почти хленчещ, посочи като пла-хо извинение своята мечта, заедно „винази е искал да бъде частник“.

Какъв частник е, вече никой за нищо не се интересува от него, но общо взето, той си остана частен случай. Струва ми се, че след паде-нието му, вече никой не би се заел с подобна литературна Херостра-товщина. Бог да е с него!

Ренегатската папlach обаче, която растеше под крило-то на партията на бившите ко-рунисти в БСП, прерасна в от-кровено архитектурно бюро на разрухата и на плановиците на грабежа. И тази папlach не е от-говорност на Корнелия Нино-ва. Защото не Корнелия Ни-

нова деформира същността на БСП. Други, преди нея, пър-во осакатиха, а после се отказа-ха от ценностите и идеологията на тази партия. Други оплю-ха нейната история и лишиха от заслужената им почит („не от привилегиите“) героите на социалистическия труд, народни-те учители, тружениците на кул-турата, героите на Съпротива-та... И станаха причина не само за тяхната материална нищета. Други прехвърляха собст-вените си грехове върху ши-рокия гръб на офицерите, на хората на дълга, с такава ле-кота, че ги отвратиха и про-сто ги отказаха от БСП. Което, може би, бе и целта на социал-ните психолози –

да бъде отслабена БСП възможно най-ефективно.

И до днес не е изяснено участието на Организацияния отдел на БСП след 1997 г., в разрушаването на структур-ните и организационни прин-ципи на тази партия. Не е из-вестно как и защо така бе при-годен Устава ѝ, че да не може да бъде изключен нито един ренегат и да е невъзможно да се изхвърлят от нейните ре-дичи откровенияте негодници, босовите на тъмните групи-ровки, прекупвачите, спеку-лантите и крадците на общест-

ХРОНОЛОГИЯ НА ГНИЕНЕТО

вено имущество и народно бо-гатство?

И защото помним от твър-де отдавна, ще кажем, че гни-енето започна още от време-то на покойния книжен Стра-тер Александър Лилев, кога-то архигенералните директори на далаверите наречени „Кръ-ла маса“ и „Програма Ран-Ът“, през 1990 г., с едната си ръка пишеха Програма за демокра-тичен социализъм, а с друга-та, приемаха индугенция-та за старите си грехове. Сред тях блести със своята хлъзга-вост и обтекаемост спомена-ят „сив кардинал“. За мъртвия или добро, или нищо, но слу-чат е по-особен. Нему наци-ята и историята едва ли няко-га ще простят – Докладът му пред ЦК на БКП от 29.12.1989 г. Опасявам се, че с него той за-винаги ще остане, подобно на Нено Балдъвовица, предателят на събриането в Оборище, в черния пантеон на български-те отродители.

Темата обаче е

хронологията на гниенето,

отношение към която три години преди да стане предсе-дател на БСП имаше и Георги Седефчов Първанов, ако ня-кой е забравил, че той беше ръководител на Идеологиче-ската комисия на БСП. Тази комисия, заедно със Стратеги-ческият център на Лилев, лиши най-идейната някога партия от всякакъв идеал и идеология. И от нея, като духовна храна, и до днес, се поднася постната манастирска чорба на т.нар. пазарна икономика. И тя се сочи като висш идеал на ико-номическата структура на об-ществото и бъдещето. Пред та-кава манджа и Виктор Ангелов, и Матър шеф, са просто епиго-ни. Колко ефективно е работи-ла тази комисия може да се за-ключи от обстоятелството, че в битността си на председател на БСП, Георги Първанов изповяд-ва своята семейна гордост, че в неговия род никога не е имало комунисти! Това за членовете на БСП, буквално означаваше в къ-щата на обесения да се говори за въже! А това го вършеше пред-седателят на партията.

За това наследство не е ви-новна Нинова. И орехавелите редичи на БСП ясно разграни-чават наследствата.

Защо обаче са толкова актив-ни „неоколонициите“ от Тре-тия ешалон на измяната? Защо-то очевидно имат задачата да подготвят разгрома на БСП на задаващите се парламентарни избори през март 2021 година. Заслепени от своята атавистич-на омаза на обречени, на от-хвърлени и забравени от собст-вената си партия утре, бивши

величия, те усилено предлагат услугите си надясно, където спасение. Лявата, консерватив-на партийна маса обаче, както и селяните, доколкото са остана-ли, вече отдавна са отписани от тях. Блязни ги някаква нова да-лавера на правителство „ала Беров“, внушава се интелекту-ална и кадрова немощ на БСП, която не можела да управлява. Да сте чули някой от „готови-те да управляват със знанието и енергията на цялата нация“

например, да каже не какво ми-сли за Нинова, а за оставения сам-самичък президент Ру-

джава, се кълнат и доморастите наши чортове, социалибера-ли, клинтъноиди и местни ка-рагьозчи, ще настъпи времето на по-ясните контури на живо-та: мъжете пак ще са мъже; же-ните – жени; полицайте – по-лицаи; консерваторите ще са консерватори; комунистите – комунисти... Капитализмът, колкото и нелюбим, ще бъде все пак производствен. И вместо „бели акички“, на вратовете на финансовите спекуланти, жи-вотът предупредително ще за-както другаря Кирил Добрев, например, да каже не какво ми-сли за Нинова, а за оставения сам-самичък президент Ру-

рам поне една част от него.

По своята същност това пис-мо е звънка плесница по бузата на някогашния главен редак-тор на „Дума“ – гръмоверже-цът Стефан Продев. На някол-ко пъти споменавам името му, лека му пръст и светла му памет, голям терорист беше! Права уточнението („вътрешно пар-тиен“), и го слагам в скоби, за-щото принадлежи на безком-промисния д-р Илия Илиев, едно от най-забележителните пера в българската журналисти-ка, в последните 30 години.

Та ето какво пише Христо Ганев за времето, когато идей-но и организационно разкос-

ември напускаше БСП, беше ре-неат, но която след 10 ноември остава в БСП – е дегенерат!“

Днес, дисидентстващите в Националния съвет на БСП от-ново тласкат партията си в кал-та. Те търсят консенсус и съ-трудничество с господстващата в парламента партия. И пред-ставят това като висша фор-ма на политически разум. А в онази партия са петимни за по-добрен съюз. И работят за него, зер удавникът и за сламката се хваща. Да уловят сламката обаче им пречи Корнелия Нинова. Пречи им, за да могат елегантно да заматат под килима всички-те зулуми от своето тримандтано

мен Радев в битката с Октопо-да? Не, няма и да чуете! Вместо това се инспирират организа-ционни мероприятия, ехо от които бе и неотдавнашният скандал на зам.-председателя по организационните въпроси с активиста от „Красна поля-на“ Евгений Белий.

Едно обаче трябва да бъде ясно на тези партийни „кър-джалици в нова полуда“. Те не са благодарната плесен на демо-кратичния процес в България. Те са раковите образования от попълзновенията на Демокра-тическата партия на САЩ у нас и в този смисъл напразно се изживяват като незамени-ми. Днес ситуационен съюз-ник на честните хора в БСП, в България, пък и в целия свят е самият президент на САЩ, До-налд Тръмп! Като един съвре-менен Херакъл, той е изправен пред историческата задача да изчисти Авгиевите обори на „дълбоката държава“. И надеж-дата на света е, че той ще съ-уме да го направи. А победи ли Тръмп, всички назначения на Сорос, на г-жа Олдрайт и на Клинтънови, от Берлин, през Москва и София, ще увехнат. Секне ли притокът на мръсна-та кръв от Златния телец, пред която като в песничката на Оку-

казва другарят Георги Пирин-ски, „ще преодолееме капита-лизма“. А за да продължи да го има човечеството, ще чакаме и новата Ялта!...

В цялата тази бегло зашри-хована картина, която с пъл-но право може да бъде нарече-на утопия, реалната историче-ска заслуга на Корнелия Нинова ще бъде, че даде простор на пра-вдата, на стаяваната воля за де-мократично възмездие спрямо всички, които се учеха да бръс-нат на главите на широките народни слоеве, както се каз-ваше някога. Най-напред в БСП, а по-после, дай Боже, и в цяла България. За да я опазим. И, за да ни има!

Но, за да се случи това, е не-обходимо очишението от все-чки, които през тези 30 години виеха с възлите. Пък после, ще видим!

Преди да сложа точка и да добавя: „тиса рука Минчева“, се досетих за нещо, което пазя вече години наред. Дълго тър-сех, но намерих писмото на ин-телектуалеца Христо Ганев, чи-ято съвест на непокорен и не-подвластен на догми и запрети човек, бивш партизанин, дух свободен и волен, бях скътал като нещо много ценно. Открих го, все пак, а сега искам да цити-

тваха и транжираха неговата партия. Не моята. Не и партията на Корнелия Нинова. А неговата! - на човека зала-гал живота си в Съпротива-та, идеен вдъхновител, на ко-гото бе партията, в която вяр-вах и след която вървах хил-яди като него: „Какво искат от нас? – пише Христо Ганев - Да се извиним, че сме социали-сти, че ни наричат червени бок-луци, че невръстните ни деца ни карат да подскачаме? Или да се пречистим като Николай Ка-мов, който напускайки Висшия съвет на БСП преповери пред телевизорите, че който на 20 години не е социалист, няма сър-це, а който на 50 години е соци-алист – няма разум!... Или като доц. Драгомир Драганов, който ни поучава: „Който преди 10 не-

управление. Пречи им, защото е неспримирма и, затова се обе-диняват срещу нея! А Георги Гер-гов направо заявява, че е „вред-на за БСП“. Още повече, че си-нът ѝ, добавя и неизвестният, но все пак разпознаваем автор на статията, е работил за „Гол-дман Сакс“, банката на светов-ните изедници! И пита уж себе си, а всъщност инсинуира съм-нението в членовете на БСП, което винаги ги е поставяло на-щрек, защото предателството е най-голямата болка за тях: „Как САЩ успява да инфилтрират БСП или просто така ни се стру-ва?“. Да го оставим да се стряска и насън, додето си мисли, че ще ос-тане скрито името му за хиляди-те социалисти и симпатизанти на тази партия. Нищо на този свят не остава скрито.

Аз не зная как точно царят на Нумидия Югурта, в древ-ността, е решавал ребуест с покупко-продажбите на по-литичите от Римската република. И дали заради това тя все пак е загинала? В Република България обаче, всичко е като на длан. 12 септември непременно ще покаже дали в БСП този презрян занаят, на покупко-продажби на съвестни, на дреб-ни велможи и алтъш-вершици продължава, както винаги е било след 4 февруари 1997 г. Или на „Позитано“ 20, като продължение на надеждата, че и варварите на Кавафис, са все пак алтернати-вече са изоставили практиките и технологиите на Нумидий-ския цар Югурта.

Сиреч големият въпрос, съвсем по социалистически, е: има ли почва надеждата за промяна или само така ни се струва?

НИЕ ПАДНАХМЕ ЗА РОДИНАТА, НО ТЯ Е СПАСЕНА!

75 години от Великата победа...

Президентът на Русия Владимир Путин с ветерани пред разтвързания мемориал край Ржев. 30 юни, 2020 г.

На 30 юни президентът на Русия Владимир Путин откри покъртителен мемориал на загиналите войни от Червената армия в годините на Великата отечествена война край Ржев. Ржевско-Вяземската настъпателна операция, се провежда от войските на Калининградския и Западния фронт по време на Великата отечествена война, в периода **8 януари – 20 април 1942 г.**, при съдействието на Северозападния и Брянския фронт. Поставената цел е била да се завърши разгрома на немско-фашистката група армии „Център“, съставена от 9-та и 4-та пехотни армии и 3-та и 4-та танкови армии, командвани от ген. фелдм. Гюнтер фон Клюге. Значението на тези кръвопролитни сражения за съветския народ над нацизма, защото те окончателно показват на врага невъзможността той отново да разгърне своето настъпление към Москва. Боевете край Ржев ден след ден са приближавали обрат на войната настъпила след Сталинградската победа, последващо разкъсване на Ленинградската блокада и освобождаване на Беларусия, Украйна и Прибалтика. Ржевският мемориал на скулптора **Андрей Коробцов** е преклонение пред великия саможертвен подвиг на войника-герой, на войника-освободител, на войника-победител, спасил Европа и света от нацизма. Този покъртителен с величието и с дълбочината си мемориал представлява 25 метрова бронзова фигура на войник, издигната върху 10 метров насип в околностите на село Хорошево, Ржевски район, Тверска област. На тържественото откриване присъстваха и президентът на Република Беларус – Александър Лукашенко, губернаторът – Игор Родения, помощникът на президента на Руската Федерация – Владимир Мединский, много ветерани и други почетни гости.

Александър ТВАРДОВСКИ
1910-1971

АЗ ЗАГИНАХ КРАЙ РЖЕВ

Аз загинах край Ржев,
сред блатата и мрака,
в пета рота, сред рев
на жестока атака.

Не видях светлина
и не чух как се гръмна –
стръмнина, тишина,
като в пропаст бездънна.

И в живота безкраен,
до последния ден,
нищо знак, нито спомен
ще остане от мен.

Аз съм там, дето пие
корен тихия дъжд,
дето облак се вие
между хълмите с ръж,

дето будят петлите
всичко в ранния час
и прелитат колите
със свистене край вас,

дето ноцем реката
водорасли преде,
дето мама, горката,
и до днес не дойде.

Вие, живи, кажете
как сред страшния ад
изведнъж в боевете
се прочу Сталинград.

Фронтът бе до безкрая –
като рана червен.

Аз умрях и не зная
Ржев дали е спасен.

Удържахте ли, наши,
Дон и донската степ?
Този месец бе страшен.
Беше боят свирен!

Нима в калната есен
разгроми ви врагът
и към Волга понесен,
той проправил е път?

Не! Колоните вражи
удържа флангът лъв,
иначе мъртвите даже
ще потръпнат от гняв.

Че с единствена радост
всеки срещна смъртта –
за родината паднах,
но спасена е тя!

Помрачняхя очите
и сърцата мълчат,
за проверка тръбите
вече други зоват.

Всеки орден, успехи,
ще са, живи, за вас.
Но единичка утеха
ще остане за нас:

за родината скъпа
че вървахме на смърт,
че гласа ни замлъкнал
помни родният път.

Устояхте ли, братя,
до последен боец,
че е страшно с проклятие
да те спомни мъртвец.

Това право священо
кой ни даде, защо –
знам, горчиво е то,
но за нас отредено.

От четирист и втора
във земята съм сам.
И какво ли е сторено
по-нататък, не знам.

Студ и зной, боеве,
смърт или изневяра?
Но дано да не е
против нашата вяра.

Може би след това
с Дон врага ни сте спрели
и в тила на Москва
пак за нея сте мрели.

И зад Волга със плам
сте дълбали окопи,
и сте стигнали там,
дето свършва Европа.

Нека знаем все пак,
че е бил несъмнено
там последният знак
в тая буря военна.

Къс земя посред мрака,

от врага непрезет,
откъдето в атака
пак да тръгнем напред.

Че зад вас, зад браздата,
се е леел метал
и прорязвал мълата
със огньовете Урал.

И врагът под картеча
е отстъпвал без ред.
Братя, може би вече
и Смоленск е презет;

и със битки преминали
през калта и снега,
край граничната линия
днес громите врага!

Може би... Изпълнете
клетвата до един –
край Москва в боевете
споменахме Берлин!

Братя, вие връхлитате
на врага крепостта.
Де да могат убитите
да заплачат в пръстта!

Де да можем сред степите
от салюта велик
ние – глухите, слепите,
да възкръснем за миг.

О, приятели верни,
в тези тъжни поля
чак тогава безмерна
радостта би била,

радостта с неотменна
кръвна част и от нас,
от смъртта с покосени
наша вяра и страст!

Бяхме живи и падахме
честно в боя суров,
всичко свое раздадохме
със синовна любов.

Вие днес сте стопаните
и не с укор към вас

днес обръщам се аз
за смъртта и за раните.

Братя, тази война
туй жестока и дива,
бе за всички една,
за умрели и живи.

И от живите няма
днес длъжници пред нас,
нали с нашето знаме
тръгна всеки от нас,

та за делото скъпо,
за съветската власт,
едва крачка пристъпил,
да умре като нас.

Аз – на Ржев във земята,
друг лежи край Москва.
Де сте, воини братя,
кой от вас оживя?

В градове милионни,
по села, у дома,
в боеви гарнизони
и на чужда земя?

Чужда, наша – не зная,
цяла в сняг или цвят...
Аз живот ви желая
от отвъдния свят.

Завещавам ви, братя,
светло щастие днес.
За родината свята
да се трудите с чест!

Приемете човешки
всички трудни съдби
и победата тежка
без излишни хвалби.

И пазете я свята
всеки миг, всеки час –
като спомен за брата,
мрял за нея и вас!

1945-1946

Превел от руски Андрей АНДРЕЕВ

Владимир ПУТИН

ЧАСТ ТРЕТА

Продължение от бр. 26

Нацистките „стратегии“ бяха убедени, че огромна многонационална държава лесно може да се стролюяса под собствената си тежест. Надявах се в несподяната война, нейната безмилостност и непоносими трудности, неизбежно да изострят междуличностните отношения. И страната да бъде разделена на части. Хитлер категорично заяви: „Политиката ни към народите, обитаващи огромните простори на Русия, трябва да бъде да насърчава всяка форма на несъгласие и разцепление“.

Но още от първите дни стана ясно, че този нацистки план се е провалил. Брестската крепост беше защитавана до последната капка кръв от войници от над 30 националности. През цялата война - и в големи решителни битки, и в защитата на всеки плацдарм, на всеки метър от родния си край - видяхме примери за такова единство.

За евакуираните милиони регионът на Волга и Урал, Сибир и Далечния Изток, републиките на Централна Азия и Кавказ, станаха тежен дом. Жителите им споделяха последното си парче хляб, подкрепяха ги с всичко възможно. Приятелството на народите, взаимната им помощ станаха за врага истинска неразрушима крепост.

Съветският съюз, Червената армия, направи основния, решаващ принос за разгрома на нацизма - без значение какво се опитват да докажат сега. Герои, които се сражаваха до края, обкръжени в Белосток и Могилев, Уман и Киев, Вязма и Харков. Те тръгнаха в атаката под Москва и Сталинград, Севастопол и Одеса, Курск и Смоленск. Освободиха Варшава, Белград, Виена и Прага. Те взеха с шум Кьонигсберг и Берлин.

Ние поддържаме истинската, а не гладка или лакирана истина за войната. Тази народна, човешка истина - сурова, горчива и безпощадна - до голяма степен ни беше предадена от писатели и поети, преминали през огъня и ада на фронтите изпитания. За моите, както и за другите поколения - техните честни, дълбоки истории, романи, произваща „лейтенантска проза“ и стихотворения, оставиха отпечатък върху душите ни завинаги. Те станаха завещание - за почит на ветераните, които направи-

ха всичко възможно за Победата. За да помним онези, които останаха на бойното поле.

И днес простите и велики в своята същност реплики от стихотворението на Александър Твардовски „Убит съм край Ржев ...“; посветени на участниците в кърватата, брутална битка от Великата отечествена война в централната част на съветско-германския фронт, са шокиращи. Само по време на сраженията за град Ржев и Ржевския плацдарм, от октомври 1941 г. до март 1943 г., Червената армия загуби, включително ранени и изчезнали, 1 милион 342 хиляди 888 души. Казвам тези страшни, трагични, все още далеч от пълни числа, събрани от архивни източници - за първи път, отдавайки почит на подвига на известни и безименни герои, за които в следвоенните години, поради различни причини, говориха незаслужено, несправедливо малко или мълчаха напълно.

Ще цитирам друг документ. Това е докладът на Международната комисия за репарации от Германия, оглавена от И. Майски, подготвен през февруари 1945 г. Задачата на Комисията беше да определи формулата, според която победената Германия трябва да компенсира щетите, понесени от побеждаващите сили. Комисията заключи, че „броят на изхабените от Германия войнико-дни, прекарани на съветския

години Червената армия „унищожаваша“ 626 дивизии от държавите на „оста“, от които 508 са германски.

На 28 април 1942 г., Рузвелт, в обръщението си към американската нация, заяви: „Руските войски унищожиха и продължават да унищожават повече от човешката сила, самолетите, танковете и пушките на нашия общ враг, отколкото цялата останала Организация на обединените нации.“ Чърчил в съобщение до Сталин, на 27 септември 1944 г., пише, че „именно руската армия извади червата на германската военна машина...“.

Тази оценка резонира по целия свят. Защото в тези думи се съдържа същата велика истина, която никой тогава не поста-

британия - един от 127, а САЩ - един от 320 души. За съжаление, тази цифра на най-тежките, непоправими загуби на Съветския съюз е неубедителна. Необходимо е да се продължи усилената работа за възстановяване на имената и съдбите на всички загинали - бойци на Червената армия, партизани, агенти под прикритие, военнопленници и затворници от концлагери, цивилни, унищожени от наказателни отряди. Това е наш дълг. И тук специална роля принадлежи на участниците в движението за издирване, военно-патриотични и доброволчески сдружения, такива проект като електронната база данни „Памет на хората“, базирана на архивни документи. И, разбира се, е необходимо

хлуване, воюва с нацистите и техните сателити в Средиземно море, в Северна Африка. Американските и британските войски освободиха Италия, откриха Втория фронт. САЩ нанесоха мощни, смазващи удари на агресора в Тихия океан. Помним колосалните жертви на китайския народ и огромната му роля в разгрома на японските милитаристи. Не забравяйте бойците на „Сражаваща се Франция“, които не признаха срамната капитулация и продължиха борбата срещу нацистите.

Винаги ще бъдем благодарни за помощта, оказана от съюзниците, представили на Червената армия боеприпаси, суровини, храна и оборудване. И тя беше значителна - около 7 процента от общата военна продукция на Съветския съюз.

Ядрото на антихитлеристката коалиция започна да се оформя веднага след атаката срещу Съветския съюз, когато САЩ и Великобритания безусловно я подкрепиха в борбата срещу Нацистка Германия. По време на Техеранската конференция от 1943 г. Сталин, Рузвелт и Чърчил сформираха съюз от велики сили, постигнаха съгласие за развитието на коалиционната дипломатия, съвместна стратегия в борбата срещу общата смъртна заплаха. Лидерите на Голямата тройка имаха ясно разбиране, че комбинацията от индустриални, ресурсни и военни потенциали на СССР, САЩ, Великобритания, ще създаде безспорно превъзходство над врага.

Съветският съюз изпълни изцяло задълженията си към съюзниците като винаги протягаше ръка за помощ. По този начин, в мащабната операция „Багратион“ в Беларус, Червената армия подкрепи десанта на англо-американските войски в Нормандия.

На стр. 8

М. И. Самсонов, „Сестрица“, фрагмент, 1953 г.

фронт, надхвърля това число на всички останали съюзнически фронтове поне 10 пъти. Съветският фронт също привлича четири пети от немските танкове и около две трети от немските самолети“. Като цяло СССР представляваше около 75 процента от всички военни усилия на антихитлеристката коалиция. През военните

тияно международно сътрудничество при решаването на такъв общ хуманитарен проблем.

До победата довеждат усиленията на всички страни и нацистите на лагерите на смъртта. СССР загуби един от седем свои граждани, Велико-

През януари 1945 г., про-
бвайки до Одер, нашите вой-
ници сложиха край на послед-
ното мощно настъпление на
Вермахта на Западния фронт
в Ардените. И три месеца след
победата над Германия, СССР,
в пълно съответствие със спо-
разуменията от Ялта, обявява
война на Япония и побеждава
миллионната Квантунска ар-
мия.

Още през юли 1941 г. съвет-
ското ръководство заявява, че
„целта на войната срещу фа-
шистките потисници е не само
премахването на заплахата,
надвиснала над страната ни,
но и да помогне на всички наро-
ди на Европа, стеници под иго-
то на немския фашизъм“. Към
средата на 1944 г. врагът е из-
гонен на практика от цялата
съветска територия. Но той
трябваше да бъде довършен до
края в неговото сърце. И Черве-
ната армия започна освободи-
телна мисия в Европа. Тя спа-
си цели народи от унищожение
и поробителство, от ужаса на
Холокоста. Спаси ги с цена-
та на стотици хиляди животи
на светските войници.

Важно е също да не забравя-
ваме за огромната материал-
на помощ, която СССР оказва
на освободените страни за пре-
махване на заплахата от глад
и за възстановяване на ико-
номиката и инфраструктура-
та. Той направи това в момент,
когато пепел се прострираше
на хиляди километри от Брест
до Москва и Волга. Например,
през май 1945 г. австрийско-
то правителство поиска СССР
да предостави хранителни по-
мощи, тъй като „не знаеше как
да изхрани населението си през
следващите седем седмици пре-
ди новата реколта“. Съгласие-
то на съветското ръководство
да изпрати храна на държав-
ния канцлер на временното
правителство на Австрийска-
та република К. Ренер е опре-
делено като „спасителен акт
...“, който „австрийците никога
няма да забравят“.

Съюзниците създадоха
съвместно Международния
военен трибунал, предназна-
чен да накаже нацистките по-
литически и военни престъп-
ници. Решенията му осигуряват
ясна правна квалификация
за престъпления срещу чове-
чеството като геноцид, етни-
чески и религиозни прочист-
вания, антисемитизъм и ксе-
нофобия. Пряко и недвусмис-
лено Нюрнбергският трибунал
осъди и съучастници на наци-
стите, сътрудници от различ-
ни видове.

Това срамно явление при-
съства във всички европейски
страни. Такива „фигури“ като
Петен, Квислинг, Власов, Бан-
дера, техните сътрудници и
последователи - макар и обле-
чени в дрехите на борци за на-

ционална независимост или
свобода от комунизма, са пре-
датели и палачи. По безчове-
чно те често превъзхождаха
своите господари. Опитвайки се
да спечелят благоволение, като
част от специални наказател-
ни групи, те с охота изпълнява-
ха най-канибалистичните зада-
чи. Работа на техните кървави
ръце са екзекуциите в Бабий
Яр, Волинското клане, изгоре-
ният Хатин, или изтребването
на евреите в Литва и Латвия.

И днес позицията ни оста-
ва непроменена - не може да
има оправдание за престъп-

онова време е споразумение-
то за създаване на механизъм,
който да позволи на водещите
сили да останат в рамките на
дипломатията, като същевре-
менно разрешават възникна-
лите между тях различия.

XX век донесе тотални и
всеохватни световни кон-
фликти, а през 1945 г. ядре-
ното оръжие също излезе на
арената, способно физически
да унищожи Земята. С други
думи, уреждането на спорове
със сила стана изключител-
но опасно. И победителите във
Втората световна война разбра-

ляма война или глобален кон-
фликт.

Чуваните доста често през по-
следните години призови да се
отмени правото на вето, да се от-
немат специалните възможности
на постоянните членове на Съве-
та за сигурност - всъщност са без-
отговорни. В крайна сметка, ако
това се случи, Организацията на
обединените нации по съще-
ство ще се превърне в Лига на
нациите - събрание за празни
разговори, лишено от всякакви
лостове за влияние върху све-
товните процеси. Как завърши
всичко е добре известно. Ето защо

бедителки във Втората светов-
на война – е да гарантираме,
че тази система ще се запази и
усъвършенства. И днес, както и
през 1945 г., е важно да покажем
политическа воля и заедно да
обсъждаме бъдещето. Нашите
колеги - господата Си Дзинпин,
Макрон, Тръмп, Джонсън - под-
крепиха руската инициатива,
предложена за провеждане на
среща на лидерите на петте яд-
рени държави - постоянни чле-
нове на Съвета за сигурност.
Благодарим им за това и очаква-
ме такава лична среща да се про-
веде при първа възможност.

Какъв е дневният ред за
предстоящата среща на върха?
На първо място, според нас, е це-
лесъобразно да се обсъдят стъп-
ки за развитието на колектив-
ните принципи в световните
дела. Да поговорим открито за
поддържането на мира, засилва-
нето на глобалната и регионална
сигурност, контрола над страте-
гическите въоръжения, съвмест-
ните усилия за противодействие
на тероризма, екстремизма и дру-
ги належащи предизвикателства
и заплахи.

Отделна тема в дневния ред
на срещата е ситуацията в све-
товната икономика. И най-вече,
преодоляване на икономиче-
ската криза, причинена от пан-
демията от коронавирус. Наши-
те страни предприемат безпреце-
дентни мерки за опазване здраве-
то и живота на хората, подкрепят
гражданите, които са се озовали
в трудни житейски ситуации. Но
колко тежки ще бъдат послед-
ствията от пандемията, колко
бързо глобалната икономика
ще излезе от рецесията, зависи
от способността ни да работим
заедно и в съгласие, като исти-
нски партньори. Освен това е
недопустимо превръщането на
икономиката в инструмент за
натиск и конфронтация. Сред
нужните теми са опазването на
околната среда и борбата срещу
изменението на климата, както
и гарантирането на сигурнос-
та на глобалното информаци-
онно пространство.

Програмата на предстояща-
та среща на върха на „нетор-
ката“, предложена от Русия,
е изключително важна и ак-
туална както за нашите страни,
така и за целия свят. И по всич-
ки точки имаме конкретни идеи
и инициативи.

победоносните сили подхождат
към формирането на нова систе-
ма за световен ред с изклю-
чителна сериозност, за да не се
повтарят грешките на техните
предшественици.

Създаването на модерна систе-
ма за международни отноше-
ния е един от най-важните ре-
зултати от Втората световна вой-
на. Дори и най-непримиримите
противоречия - геополитиче-
ски, идеологически, икономи-
чески - не пречат да се намерят
форми на мирно съвместно съ-
ществуване и взаимодействие,
ако има желание и воля за това.

Днес светът не преминава през
най-спокойните времена. Всич-
ко се променя - от глобалния ба-
ланс на силите и влиянието, до со-
циалните, икономическите и тех-
нологичните основи на живота
на обществата, държавите, цели
континенти. В миналите епохи
смени с такъв мащаб почти ни-
кога не са се случвали без голе-
ми военни конфликти. Без бор-
ба за власт за изграждане на
нова глобална йерархия. Благо-
дарение на мъдростта и предвид-
ливостта на политическите лиде-
ри на съюзническите сили, беше
възможно да се създаде система,
която да удържа от крайните
проявления на такова обектив-
но, исторически присъщо, раз-
витие на световното съперни-
чество.

Наш дълг – на всички тези,
които поемат политическата отго-
ворност и преди всичко на пред-
ставителите на държавите-по-

Не може да има съмнение, че срещата на върха на Русия,
Китай, Франция, САЩ и Великобритания ще играе ва-
жна роля в намирането на общи отговори на съвремен-
ните предизвикателства и заплахи и ще демонстрира
обща ангажираност към духа на съюза, високите хуманистични
идеали и ценности, за които рамо до рамо се сражаваха нашите
бащи и дядовци.

Във основа на обща историческа памет можем и трябва
да се доверяваме един на друг. Това ще послужи за солидна ос-
нова за успешни преговори и съгласувани действия с цел укреп-
ване на стабилността и сигурността на планетата, за просперитет
и благополучие на всички държави. Без преувеличение, това
е наше общо задължение и отговорност към целия свят, към
настоящите и бъдещите поколения.

Край

ЗАД ИСТИННАТА ЗАСТАНЕТЕ!

визия имат най-малко право да се меси в тези неща.

Кошлуков, както и участниците в
молитвената подкрепа веднага бяха
заклеймени като християно-талибани
и християно-джихадисти, като аген-
ти на Русия, на КГБ и на Ловчанския
Митрополит Негово Високопросве-
щенство Гавраил. Като изобличителен
контрапункт на невъздържания език и
действията на тези спешно мобилизи-
рани съдейници на Г. Благоев, бе пра-

вославната вяра и християнската смире-
ност, с които участниците в молитвена-
та подкрепа проведоха своето начина-
ние.

Българската православна църква
е изтъпяла, с Божия помощ, невъ-
бразими гонения, ереси и разколи
през своята многовековна история.
Това обаче, което не бива да оставя об-
ществото безразлично, е нараства-
щата наглост в закъснелите опити за
реванш, чийто изразител и водач е

въпросното лице Горан Благоев, но-
вият Фори Светулката. Навремето
Дядо Максим, при опита да бъде раз-
бита Българската православна църква,
в началните години на демокрацията,
мъдро ни напътстваше с думите: „Не
заставайте зад мен. Заг истината, заг
истината заставете!“
Днес това е длъжност и непримирима
отговорност за всеки честен българин.

ЗОРА

Становище на Светия Синод за предаването „Вяра и общество“

Светият Синод на БПЦ-БП
е изпратил становище, адре-
сирано до генералния дире-
ктор на БНТ Емил Кошлуков,
във връзка с обществените
въздействия, свързани с пре-
даването „Вяра и общество“ по
БНТ1 с водещ Горан Благоев.
Публикуваме текста на ста-
новището.

Неофит, Патриарх Български

Светият Синод на Българ-
ската православна църк-
ва – Българска патриар-
шия и към настоящия
момент потвърждава своите
нееднократно изявявани пис-
мени становища относно пре-
даването на Българска нацио-
нална телевизия „Вяра и обще-
ство“.

Във връзка с повдигнатия
въпрос в медийното простран-
ство за и против предаването
„Вяра и общество“ по БНТ, ние,
като архиереи на Българска-
та православна църква – Бъл-
гарска Патриаршия, намира-
ме за нужно да споделим сво-
ето мнение по въпроса.

ведание най-много ефирно вре-
ме се отделяше на Пръвослав-
ната църква и нейното учение
за мироспасителното Бого-
въплъщение на Сина Божий.
Няма да бъде пресилено, ако ка-
жем, че с носталгия си спом-
няме за времето, когато всич-
ки очаквахме предаването, за-
щото в рамките на 30 минути
от него можеше да се почерпи
голяма духовна полза. То рад-
ваше всички ни – и клирици,
и миряни.

Тази радост бе помрачена
и обичното ни религиозно-
просветно предаване се пре-
върна в трибуна, имаща за
цел грубо, чрез лъжедуховни-
ци и преднамерени въпроси
на зрители, да руши авторите-
та на Българската православ-
на църква.

В националния ефир тенден-
циозно се злепоставят архи-
реи и свещеници.

Води се открита пропаганда
срещу Българската православ-
на църква – Българска патри-
аршия чрез подвеждащо и ед-
ностранно представяне на фа-
кти, както и чрез изопачено
тълкуване на съдържанието на
документи.

Стигна се дори до опити да
бъдат хулені светци на Църк-
вата!

Неколкократно Светият Си-
нод се обръщаше първо с молба
към водещия на предаването, а
после и към ръководството на
БНТ, да не се използва нацио-
налният ефир за обслужване на
нечии интереси, целящи урон-
ването на авторитета на родна-
та ни Православна църква.

Убедени сме, че днешното гло-
бализиращо се общество има осо-
бено остра нужда от предаване с
религиозно-образователен ха-
рактер и неговото място е имен-
но в националната телевизия, но
не и от предаване, което под при-
крита външност, чрез тиражира-

та, не живеят нейния благороден
живот, а също така и на псевдо-
духовници, които да коментират
пристрастно Българската
православна църква – Българ-
ска Патриаршия. Не са малко и
опитите на самия водещ Горан
Благоев за вмешателство в де-
лата на Църквата. Дълбоко обид-
но и охлуващо е представянето на
образите на Господ Исус Хри-
стос и Божията майка с главите
надолу като фон на надписа „Вяра
и общество“, за което господин
Горан Благоев е информиран в
лични разговори с архиереи, но от
това няма резултат. Този факт сам
по себе си потвърждава, че Исти-
ната се изопачава в това преда-
ване.

В скандалното предаване
„Вяра и общество“ на Българ-
ската национална телевизия от
06.06.2020 г. отново се злепоставя
Българската православна църк-
ва – Българска Патриаршия и се
изопачава истината. За пореден
път се потвърждава тенденциоз-
ността на водещия журналист
и продуцент на предаването,
Горан Благоев, към Българска-
та православна църква – Бъл-
гарска патриаршия.

Убедени сме, че днешното гло-
бализиращо се общество има осо-
бено остра нужда от предаване с
религиозно-образователен ха-
рактер и неговото място е имен-
но в националната телевизия, но
не и от предаване, което под при-
крита външност, чрез тиражира-

не на откровени неистини, да на-
сажда омраза и ненавист срещу
вярата и Църквата!

Поради тази причина Ви
подкрепяме във Вашите дей-
ствия.

Убедени сме, че тези дей-
ствия не са насочени лично срещу
г-н Горан Благоев, а първо сре-
щу уронване престижа на един от
културните стожери на нация-
та ни – Българската национал-
на телевизия, която винаги се е
стремила да бъде обективна и да
не обслужва вредни за национал-
ната ни сигурност интереси.

Генералният директор на
телевизията е длъжен да опра-
вдае доверието, което му е гла-
сувано. На второ място, генерал-
ният директор е длъжен да съ-
блюдава да не бъде използван на-
ционалният ефир за подмолно
и непристойно уронване автори-
тета на институциите в Бъл-
гария.

Нека не забравяме, че Бъл-
гарската православна църква
е част от Едната Света Сѳбор-
на и Апостолска църква, глава
на която е самият Господ Исус
Христос. Тя е богочовешки бла-
годатен организъм. Най-вече бла-
годарение на Българската пра-
вославна църква е съхранена
Светата ни православна вяра и
националната ни идентичност.

Суважение,
Председател на Светия Синод
Неофит,
Патриарх Български

Петко ПЕТКОВ

Преди седмица от „националните“ телевизионни научихме за по-предното похвално дело на Премиера-Строител Бойко Борисов. Бил дарил на един манастир 20 000 лева, подарени му от съпартийците по случай неговия 61-ви рожден ден – 13 юни. Дарението получило лично ловчанският митрополит. Така списъкът на „дарителите“, оглавяван от Делян Пеевски и Кирил Домусчиев, бе обогатен с първия партиен и държавен ръководител на клетата ни държава. Да се свети името му!

Казват че и благоверният цар Петър, синът на Симеон Велики, дарявал щедро със земи и крепостни селяни църкви и манастири. Поради което бил канонизиран от БПЦ, въпреки че според „Беседа против божомилите“ на Презвитер Козма, именно при неговото почти 43-годишно царуване (927-970 г.) разцъфтяла боготомилската ерес. Властването на Петър не блести с военни победи и териториални завоевания. Напротив, дълги години историците го смятаха за слаб владетел, опитал се безуспешно да привлече един истински неподкупен светец като Иван Рилски. Но, тъй като дарявал щедро официалната църква, станал един от най-тачените от нея, след Борис-Михаил Покръстител, български владетели.

По времето на „онова присъствие“ дарителите на църкви и манастири давали лични средства, в замяна на което имената им били изписвани на видно място. А днес някои „дарители“ раздават държавни, тоест на данъкоплатците пари, но „независимите“ медии ги обявяват приживе за светци. А немало от тези „добротворци“ просто си купуват индулгенции за минали, настоящи и бъдещи грехове, както през Средновековието Папата е продавал индулгенции. Покойният основател на „Мултигруп“ Илия Павлов, например, ремонтирал сградите в Бачковския манастир, но това не го спасило от куршумите. Бойко Борисов тръбни, че е ремонтирал и построи „стотици“ театри, опери, спортни

СЕГА ПЪК ДАРИТЕЛ!

зали, църкви, манастири, джамии, синагоги и други,

но това не го опази от компромати, като аудиозаписи и снимките от спалнята му в правителствената резиденция Бояна. Той отпусна милиони за стадионите на пловдивските „Ботев“ и „Локомотив“, но отказа да помогне на ПФК „Левски“, докато не се смени неговият собственик. Отказа да приеме и джирасаните му от Дубай акции, та сега Наско Сираков се чуди какво да прави с тези хартийки. Понеже клубът се нуждае от свежи пари в брой, за да изплати огромните си задължения към НАП, НОИ, ЧЕЗ, Софийска вода, футболстите, треньорите и служителите. В същото време „най-големият левскар“ Бойко Борисов ходи по църкви и манастири, колкото собственият му министър на здравеопазването да го глоби с 300 лв., заедно не слага маска. И партията, която той създаде, ГЕРБ, беше глобена с 3000 лв. за неспазване на санитарните изисквания по време на срещата в партийната централа и брифинга на Лидера на 17 юни. Подмината с мълчанье беше обаче сбирката с активна на ГЕРБ в една зала в „клетестра“ Стара Загора. Добре, че герберите бяха спасили над 20 млн. лв. от субсидии, преди НС да лиши временно депутатите и министрите от заплати. Въпреки удължаването до 30 юни и след това до 15 юли на извънредното положение (под формата на „извънредна епидемична обстановка“), заплатите и партийните субсидии бяха възстановени и „дарителството“ на управляващите продължи. Господ явно не се впечатлява от фалшивата благотворителност, имайки предвид богатствата в чекмеджето на Борисов в боянската му спалня. Когато някои критици оприличават „дарителството“ на премиера на купуването на индулгенции за многобройни грехове, не са много далеч от истината. Както неведнъж сме казвали –

дарява се нещо свое, а не подарено от други или взето от държавната хазна.

За такива „дарения“ народът е казал: „С чужда пита – майчин помен!“ Нали и от отбора на Кирил Домусчиев, ПФК „Лудогорец“ Разград кандидатстваха за държавна помощ по формулата 60:40, с обещанието, че на свой ред ще я дарят на нуждаещите се? Когато някой се прави на благодетел с парите на данъкоплатците, това е всичко друго, освен дарителство. Ако

чекмеджето ти е пълно с пачки евро и златни клончета, а на шкафчето ти стои зареден пистолет, е логично хората да си мислят за Али Баба и 40-те разбойници. Колко му е да подариш 20 000 лв. с авторекламна цел? Още повече, когато не си се изпотил за тях, а са ти ги дали съпартийците, сякаш си средновековен монарх, а те са ти васали.

Колкото по-енергично се кръсти Борисов, толкова повече се сещаме за написаното от Христо Ботев в стихотворението „Патриот“:

„И е добър християнин,
не пропуска литургия.
Но и в черква затуй ходи,
че черквата ѝ търговия.“

Ето защо не бива да се учудваме, когато чуваме аудиозапи-

си в крайна сметка самият Борисов призна, че е препращал есемеси на кирилица до Божков? За предоставянето на младите футболисти от ПФК „Левски“ на „Витоша“ Бистрица, в която самият Борисов се беше регистрирал като „най-дъртия“ професионален футболист в България. Без малко спортните журналисти щяха да го обявят за футболист на годината! А онова „Благодаря“, написано на латиница и адресирано до Васил Божков, за каква услуга е изказано? Да не би да е било за 60-те милиона „такса помощ“, поискани от хазартния бос, според собствените му твърдения? В замяна на което Законът за хазарта е бил „пишнат“ така, че вместо върху оборота, фирмите на Божков са пла-

щали такси само върху част от печалбата, спестявайки си цели 700 млн. лева? Снимката с препълненото с евро и златни клончета чекмедже в боянската спалня на Борисов нищо ли не говори на Прокуратурата? Трябва ли да чуем запис с традиционните за премиера псувни и рутатни, за да кажем, че е бил манипулиран?

Впрочем, сайтът „Афера“ публикува два такива аудиозаписа. На единия Бойко Борисов казва на бившия изпълнителен директор на „Лукойл България“ Валентин Златев: „Корнелиа и Радев навсякъде приказват, че ти си основния им гроб и хич не ми е приятно, приятно... Друго говорят, Валентин Василевич, ама ако искаш утре вендери, ако си тука, мини да ме видиш. Еее, когато ти е кеф на тебе. Айде, кат се видиме, че говориме... Когато искаш, преди, след... Дет се вика при мене все още е най-сигурно. Айде. Айде.“ Къде е това „при мене“? В боянската спалня ли? Или в къщата на Борисов в Баня?

На другия аудиозапис премиерът упреква министъра на

икономиката Караниколов, че камерите не са го записали по време на проведения на 5 февруари 2020 г. – ден след като президентът Радев сне доверието си от правителството, българско японски бизнес форум. Нарежда му да отиде в парламента и да разкаже за поредния международен успех на управляващите. „От тебе трябваше да прозвучи, че въпреки вчерашния му тон и глупостта (на президента Радев, бр.), аз отново съм бил държавнически журналисти щяха да го обявяха за футболист на годината! А онова „Благодаря“, написано на латиница и адресирано до Васил Божков, за каква услуга е изказано? Да не би да е било за 60-те милиона „такса помощ“, поискани от хазартния бос, според собствените му твърдения? В замяна на което Законът за хазарта е бил „пишнат“ така, че вместо върху оборота, фирмите на Божков са пла-

Понеже в тези „компроматни“ липсват традиционните за Борисов цинизми и простотии, не ни се вярваше гласът на записите да е негов. Ето защо заподозряхме водещия на предаването „Документите“ по ТВ „Европа“ Антон Тодоров, по-известен като „Мумията/Мършата“, или „Тони Шайката“. Именно той нарича Корнелия Нинова „Корнелиа“. Явно сме надценили културата и психическата устойчивост на премиера, той и лидер на партия ГЕРБ. Борисов надмина автора на книгата „Шайка! Бойко, Цецо, Росен и други негодници“, на когото предаването „Документите“ отдавна е отселяло. Но, до превръщането му в аудиотерорист още не се е стигнало: теренът е зает от премиера! Не че Тодоров би отказал някоя мръсна поръчка, ако му се плати достатъчно.

Пази, боже, от сесепар, който се е погерберил!

Справка: Тома Биков, Спас Гърневски и Георги Марков. Кое е по-опасно за нашето психическо и физическо здраве: коронавирусът или управлението на ГЕРБ? Вирусът ще вземе каквото му се пада и ще заживее с него, както с грипните вируси. Срещу COVID-19 може да се намерят и ваксини, и ефикасни лекарства, докато за политическия вирус ГЕРБ вече има изпитан български цар: тоягата на улицата, която през февруари 2013 г. даде резултат. Повторението на това „лечение“ предстои. Парламентарните вотове на недоверие са просто губене на историческо време. Ако народът не се отърси от унеса и не потърси със сила правата си, вирусът на наглостта и корупцията ще прерасне в пандемия и ще го довърши!

РИЦАР НА ДЪЛГА И ЧЕСТТА!

100 г. от рождението на генерал лейтенант Георги Аначков

Генерал лейтенант Георги Методиев Аначков е роден на 01.04.1920 г. в Радомир, в работническо-селско семейство. Има двама братя – Първан и Станислав. За симпатиите му към БКП и СССР, и за агитация срещу германските

окупатори на България, през 1942 г. баща им е осъден на 2 години затвор. Георги Аначков завършва Висшия търговски институт във Варна и на 08.09.1944 г. взема активно участие в освобождаването на политическите затворници от варненския затвор, а след

това и при установяване на народната власт в Балчик. След това е назначен за началник на Държавна сигурност в гр. Радомир, а през м. декември 1944 г. е преместен на работа в гр. София. През 1948 г. завършва като първенец двумесечен оперативен курс и през 1950 г. е назначен за началник ДС в гр. София. През февруари 1951 г. Г. Аначков е преназначен за окръжен началник на МВР в Хасково. По-късно е преназначен за началник отдел в тогавашното Първо главно разузнавателно управление – ДС (ПГУ) и в периода 1953-1954 г. завършва едногодишна школа в Съветския съюз. През 1958 г. е назначен за заместник-началник на ПГУ, където работи до 1960 г. През 1962 г. е назначен за първи зам.-началник на Втора главно управление на МВР – ВГУ, а в края на годината е издигнат за началник на управлението. На 07.09.1964 г. му е присвоено званието „генерал-майор“. За критични бележки на национално съвещание, отправени към тогавашния министър на вътрешните работи ген. полк. Ангел Солаков, ген. Г. Аначков е изпратен на дипломатическо прикритие в гр. Бейрут. Поради стратегическото си значение

в областта на шпионажа и контршпионажа в Близкия изток, градът е наричан „Париж на Близкия Изток“. След снемането на политическото доверие от А. Солаков, със Заповед №1-1870/04.08.1972 г. е назначен отново за началник на ВГУ, където работи до 10.XI.1989 г., когато е уволнен от МВР. След това обаче е подложен на различни университетни привиквания в новите служби на МВР, под различни предлози, включително и с предложения за сътрудничество, основно с цел да се разкрият тайни от дейността на ДС, но този „рицар на честта“ отказва да сътрудничи и да предава бойните си другари. При един такъв случай е бил принуден да стои прав в продължение на повече от три часа, въпреки тежкото му заболяване в последните години. Подобни са издевателствата и над генерал Савов, самоубил се, генерал Чергеланов и др., така няколко дни преди рождението си ден, на 72 г., си отиде от този свят голям и честен мъж – генерал Г. Аначков. Б. Бонев, тогава гл. секретар на МВР, при това далечен роднина на генерала, защити родината на служителите, които

все още служеха, да присъстват на погребението на своя началник. Въпреки това, сбогуването с него се превърна в една мощна демонстрация на отказа на всички негови подчинени, познати и близки, на хората които го познаваха и обичаха, да изпълнят заповедите и на Софийските гробища се събраха стотици хора.

Имах честта да познавам и работя с ген. Г. Аначков. За това го познавам като професионалист и като човек, който оставя незабравими спомени не само сред служителите, но и сред обикновените хора. Бе сериозен и мъдър ръководител, отзивчив към своите подчинени, към техните проблеми и болки, което му бе изградено изключително голям авторитет. Почивай в мир, другарю Генерал!

ст.н.с. д-р Васил Василев

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. инж. НАКО СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 3.07. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ЧЕСТВАНЕ НА 100 Г. ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГЕН. Л-Т ГЕОРГИ АНАЧКОВ

На 01.07.2020 г., в салона на Съюза на офицерите и сержантите от запаса на бул. „Христо Ботев“ № 48, в София, се състоя тържествено отбелязване на 100-годишнината от рождението на ген. л-т Георги Аначков. Тържеството се откри от председателя на асоциация „Сигурност“, полк. о.з. Чавдар Петров. В краткото си слово той изтъкна, че Г. Аначков е бил в продължение на 17 години началник на българското контраразузнаване, до 10.11.1989 г., през който период са постигнати големи успехи в осигуряване сигурността на Народна Република България. Секретарката на асоциация „Сигурност“ г-жа Милена Кирова подчерта, че ген. Аначков е бил и зам.-началник на разузнаването, а също така резидент в Англия и Близкия изток – Ливан, Йордания и Сирия. Бившия дипломат Любомир Шопов посочи, че за него ген. Аначков е бил един от стълбовете в дейността за осигуряване сигурността на НР България. С него са имали изключително добри отношения по проблемите на външната политика. Генерал л-т о.з. Иван Иванов изтъкна, че преди 9.9.1944 г. Г. Аначков е развивал нелегална дейност като член на Районния комитет на БКП в Радомир и Перник. По-късно, като ръководител на кантраразузнаването, се е противопоставил на някои „забелжки“ на Отгян Доинов. Ст.н.с. д-р В. Василев подчерта, че познава още като

Тодор Живков и генерал лейтенант Георги Аначков

дете ген. Аначков, близък на баща му, когато е бил началник на окръжното управление на МВР в гр. Хасково. Изтъкна висока му обща култура, владееето на чужди езици - френски, руски и английски, както и човеколюбието му. Бившият началник на консулския отдел в Министерството на външните работи на НР България, доц д-р Йордан Величков посочи, че ген. Аначков е бил широко скроен човек, със завидна скромност, обща и специална култура, който много е допринесъл за развитието на външнополитическите ни

отношения. Генерал Петко Ангелов посочи, че за него ген. Аначков е „икона“ за служителите от МВР, заедно с ген. полк. Григор Шопов, от които са се учили няколко поколения служители от органите на сигурността. Дъщерята на генерала Гергана Аначкова развълнувано благодари на присъстващите, уважили паметта на найиния баща и посочи, че пише книга за него, подпомогната от В. Василев. В заключение полк. Чавдар Петров благодари на всички присъстващи за участието им в тържеството.

ДНЕС ИЗПЛАЩАМЕ ЕВРОПЕЙСКИЯ СИ ИЗБОР

Панко АНЧЕВ

Мечтаното и толкова кресливо викано по митингите и площадите европейско бъдеще (нали „времето е наше“!), днес е баналното ни настояще. Нека без патос и без съмнение да кажем: българите получиха най-сетне онова, което желяха и нетърпеливо очакваха. И го получиха такова, каквото го получават всички народи и държави, пожелали го страстно като нов цивилизационен избор: Европа!

Цивилизационният избор е извършен и резултатите са такива, каквито винаги биват!

Не мислете, че съм си изгубил ума, дори не ми е до шегги. Нито иронизирам, нито се шегувам.

избори“ и демократично избраните президенти и парламенти; с т. нар. свободна преса; с навъдилите се от кол и въже демократи и тяхната свобода на словото и магическото „всичко е позволено“?

Беше време, когато думите демокрацията и европейските ценности не бяха заклинания, а публичното говорене се съобразяваше с някакво приличие и възпитание. То беше свенливо и непоносимо към вулгарните и просташките изрази и не ги позволяваше. Употребяваха ги само като характеристика на декласираните от обществото престъпни слоеве. По-късно, вече при новия цивилизационен избор, тези слоеве придобиха ново значение и заеха ново място в обществения и държавния живот. Техният свят, определен от криминалните романи и филми, повече с ирония отколкото сериозно като „подземен“, изведнъж се преобрази, излезе на показ и започна да диктува правилата на поведение и пуб-

цето на простака. Или казано с езика на високата класика: „героя на нашето време“.

С такъв герой на никого в нашето време не му е до езика, възпитанието, изящното слово, умната приказка, учтивостта, добродетелите. Други са сега грижите на „Швейцарията на Балканите“; друг е езикът, на който тя говори. И кой ти гледа, че всичко гние, вонни и въздух не достига, когато този простак и нагъл самозванец те учи „сам да ловиш риба“, за да живееш и успяваш; когато грижата му за тебе е толкова голяма, че си задължен да му благодариш. Да му благодариш и затова, че бил безукорно честен.

На простака му се възхищават, обожават го, целуват му ръка, заклеват се да му бъдат верни и да го следват до край. Той се бие в гърдите, нервно ръкомаха пред възхищаващите му се почитатели и предупреждава, че може да ги изостави и тогава да му мислят. Такъв персонаж и в българ-

Просто казвам, че стана това, което трябваше да стане!

Но вместо в „Европа“;

българският свят влезе в капана на политическата си глупост,

оставяйки се лъжите на една безчовечна система и нейните местни клакьори да го поведат към пропастта. А същата тази система го предупреждаваше много пъти, че единственото, с което ще ни възнагради, е да превърне България в „Швейцария на Балканите“ и, че ще напълни магазините с банани, предупреждавайки, че няма да ни гощава наготово с риба, а ще ни научи как сами да си я ловим. Защото било много трудно, а ние не сме умели. Кой чу и кой разбра смисъла на тези обещания и предупреждения? Кой разчете в тях същността на „светлото бъдеще“; нахлуващо с „демократичните

личното говорене. Той именно ни поведе към идеала, наричан „Швейцария на Балканите“. Тази „Швейцария“ напълно го легитимира, изчисти „подземния“ му вид и вонята, с която бе проникнат, и го направи „героя на нашето време“. За да му повери управлението на икономиката и държавата. Както и да му отреди ролята на законодател на езика, морала, поведението.

Той охотно се зае да променя държавата и да я глътче с европейски ценности.

Този, когото довчера презираха и му се подиграваха, рисуваха го на карикатури и му се присмиваха,

днес е пълновластният господар на българския живот.

Името му е „легион“, но дори и властта не може да скрие ли-

ската литература няма да срещнете. Сравненията с бай Ганьо са обидни за героя на Алеко Константинов и изкривяват и профанират литературния образ.

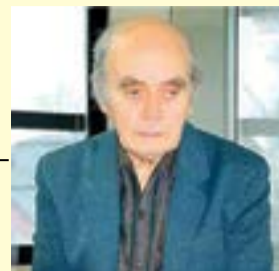
Днешният простак обаче не е чудо, а жестока реалност в света на „новия цивилизационен избор“.

Не е случайно, че реакциите на хората са пасивни. Не е случайно и това, че тези реакции са все в духа на говореното и мисленото и също на езика на „подземния свят“. Защото да си от този свят е престижно и отваря пред тебе огромни перспективи.

Е, срещу всичко това се надигат никакви политически опоненти. Те говорят на малко поопитомен език, но и той е също толкова безсмислен, нелогичен и профанен, че звучи като

СКАЗАНИЕ ЗА МОЯ ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ ГОДИШЕН ДЯДО

Първан СТЕФАНОВ

Дъждовна есен.
Дъждовна нощ.
Газени лампи страхът люлее.
И гърми барабанът:
„По пет на нож!“
по калните пътища към Егея...

А ти се прощаваш с моя баща -
мъничък още, несрещнал мама.
И мълком плачеш за всички неща,
защото знаеш -
връщане няма.

Връщане няма на този мегдан,
където дребни дечица
търкалят обръчи,
вити от дрян,
след своята синя птица...

Не зная защо, но и аз насън -
когато нощта е дъждовно дълга,
чувам: гърми барабанът навън,
но вече за мен.
И се вдигам мълком.

Черният циганин може би
изопва кожа на моя обръч.
И напуканите върби
усещат,
че горе узрява облак.

Тоя свят на сирашки нозе е дошел
от пещерите до мойто време.
И пази в къщи
войнишки шинел,
сухарна торба и ремък -
и върви,
със кървави устни засмян,
и болят игрите недоиграни.
Бели обръчи, вити от дрян
арматура за барабани...

негова нескопосна редакция.

Опонентите също са подаръкът от въпросния „цивилизационен избор“.

Ето няколко щриха от нашата жадувана „Швейцария на Балканите“ с нейното изобилие от банани, демократични избори, свобода на словото и пътуванията по света. Искахме ги – получихме ги! Не са ни виновни нито „народопсихологията“, нито държавна сигурност, номенклатурата, задкулисието и китайските дронове, още по-малко руските хибридни войни.

Този „подарък“ е урокът, който историята отново ни преподава и, който така и не научихме.

Историята днес обявява падежа на сметката, коя-

то преди тридесет години ни е отворила, за да я изплатим, щом сме решили да правим нов цивилизационен избор. И да променяме ценностите, с които да живеем и се радваме на живота. Трябва да плащаме, но и да изпием до дъно горчивата чаша.

В рамките на този избор нищо добро не ни чака.

А черната вода, която ни е заляла, едва ли скоро ще се оттече...

Няма да се оттече, докато не осъзнаем в пълна мяра какво се е случило и откъде ни е изпратено, за да си бием с него главите.

„Цивилизационният избор“, направен преди тридесет години, се възнаграждава по този начин!